

U S T A W A

z dnia

Karta Polaka¹⁾

realizując postanowienia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie udzielania pomocy Polakom zamieszkałym za granicą w zachowaniu ich związków z narodowym dziedzictwem kulturalnym,

wypełniając moralny obowiązek wobec Polaków na Wschodzie, którzy na skutek zmiennych losów naszej Ojczyzny utracili obywatelstwo polskie,

spełniając oczekiwania tych, którzy polskimi obywatelami nigdy wcześniej nie będąc, ze względu na swoją tożsamość narodową pragną uzyskać potwierdzenie przynależności do Narodu Polskiego,

w celu wzmocnienia więzi łączących Polaków na Wschodzie z Macierzą oraz wspierając ich starania o zachowanie języka polskiego oraz kultywowanie tradycji narodowej,

postanawia się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa uprawnienia posiadacza Karty Polaka, zasady przyznawania, utraty ważności i unieważniania Karty Polaka oraz właściwość i tryb postępowania organów w tych sprawach.

Art. 2. 1. Karta Polaka może być przyznana osobie, która deklaruje przynależność do Narodu Polskiego i spełni łącznie następujące warunki:

- 1) wykaże swój związek z polskością przez przynajmniej bierną znajomość języka polskiego, który uważa za język ojczysty oraz znajomość i kultywowanie polskich tradycji i zwyczajów;
- 2) w obecności konsula Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „konsulem”, lub upoważnionego pracownika organizacji, o której mowa w art. 15 ust. 1, złoży pisemną deklarację przynależności do Narodu Polskiego;
- 3) wykaże, że co najmniej jedno z jej rodziców lub dziadków albo dwoje pradziadków było narodowości polskiej lub posiadało obywatelstwo polskie, albo przedstawi zaświadczenie organizacji polskiej lub polonijnej działającej na terenie jednego z państw, o których mowa w ust. 2, potwierdzające aktywne zaangażowanie w działalność na rzecz języka i kultury polskiej lub polskiej mniejszości narodowej przez okres co najmniej ostatnich trzech lat.

2. Karta Polaka może być przyznana wyłącznie osobie posiadającej w dniu złożenia wniosku o wydanie Karty Polaka obywatelstwo Republiki Armenii, Republiki Azerbejdżańskiej, Republiki Białoruś, Republiki Estońskiej, Gruzji, Republiki Kazachstanu, Republiki Kirgiskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Mołdowy, Federacji Rosyjskiej, Republiki Tadżykistanu, Turkmenistanu, Ukrainy albo Republiki Uzbekistanu.

3. Karta Polaka może być także przyznana osobie będącej obywatelem jednego z państw, o których mowa w ust. 2, której polskie pochodzenie zostało prawomocnie stwierdzone zgodnie z przepisami ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2004 r. Nr 53, poz. 532, z 2005 r. Nr 94, poz. 788 oraz z 2006 r. Nr 249, poz. 1828).

4. Karta Polaka może być przyznana wyłącznie osobie nieposiadającej obywatelstwa polskiego albo zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. 1. Karta Polaka jest dokumentem potwierdzającym przynależność do Narodu Polskiego.

2. Karta Polaka poświadcza uprawnienia wynikające z niniejszej ustawy.

Art. 4. 1. Do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.²⁾), o ile niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.

2. Do postępowań w sprawach należących do właściwości konsulów stosuje się przepisy ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2002 r. Nr 215, poz. 1823 oraz z 2004 r. Nr 173, poz. 1808).

Rozdział II

Uprawnienia posiadacza Karty Polaka

Art. 5. 1. Posiadacz Karty Polaka może ubiegać się o zwolnienie z opłaty za wydanie wizy pobytowej długoterminowej uprawniającej do wielokrotnego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub refundację tej opłaty.

2. Refundacja, o której mowa w ust. 1, jest finansowana z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zagranicznych.

3. Refundacja, o której mowa w ust. 1, jest dokonywana za pośrednictwem właściwego konsula.

Art. 6. 1. Posiadacz Karty Polaka ma prawo do:

- 1) podejmowania i odbywania studiów, studiów doktoranckich oraz innych form kształcenia, a także uczestniczenia w badaniach naukowych i pracach rozwojowych

na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.³⁾);

- 2) korzystania z form kształcenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 7 września 1999 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.⁴⁾);
- 3) korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej w stanach nagłych, w zakresie określonym w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.⁵⁾), chyba że umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, przewiduje zasady bardziej korzystne;
- 4) ulgi 37% przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego w pociągach osobowych, pospiesznych i ekspresowych, na podstawie biletów jednorazowych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.⁶⁾);
- 5) bezpłatnego wstępu do muzeów państwowych.

2. Posiadacz Karty Polaka lub osoba, której stwierdzono pochodzenie polskie zgodnie z ustawą o repatriacji korzysta z pierwszeństwa przy ubieganiu się o pomoc finansową udzielaną osobom fizycznym ze środków budżetu państwa lub budżetów samorządów terytorialnych przeznaczonych na wspieranie Polaków za granicą.

3. Posiadacz Karty Polaka podejmujący kształcenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zachowuje prawo do ubiegania się o stypendia i inną pomoc przewidzianą dla cudzoziemców w odrębnych przepisach.

4. Przepis ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania do osób uprawnionych do świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Art. 7. 1. Przyznanie Karty Polaka nie oznacza nabycia polskiego obywatelstwa ani stwierdzenia polskiego pochodzenia w rozumieniu odrębnych przepisów.

2. Karta Polaka nie jest dokumentem uprawniającym do przekraczania granicy ani do osiedlenia się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 8. Koszty świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3, są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

Rozdział III

Rada do Spraw Polaków na Wschodzie

Art. 9. 1. Tworzy się Radę do Spraw Polaków na Wschodzie.

2. Rada do Spraw Polaków na Wschodzie, zwana dalej „Radą”, jest organem administracji publicznej rozpatrującym odwołania od decyzji, o których mowa w art. 19 i 20.

3. Radzie przysługują uprawnienia organu wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego.

4. Rada jest także organem właściwym w sprawach wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności wydanych przez siebie decyzji lub postanowień.

5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wewnętrzną organizację i tryb pracy Rady, w tym tryb podejmowania decyzji,
 - 2) tryb wyboru, uprawnienia i obowiązki przewodniczącego Rady,
 - 3) wysokość wynagrodzenia przysługującego członkom Rady za udział w pracach Rady oraz sposób pokrywania pozostałych wydatków związanych z pracami Rady,
 - 4) zasady prowadzenia centralnego rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 4
- uwzględniając zakres zadań Rady oraz konieczność ich sprawnego i terminowego wykonywania.

6. Obsługę administracyjną i kancelaryjną Rady zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

7. Działalność Rady jest finansowana z budżetu państwa, z rozdziału dotyczącego Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, z części dotyczącej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki organizacyjne wykonywania obsługi Rady, uwzględniając charakter zadań Rady.

Art. 10. 1. W skład Rady wchodzi 6 członków powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na pięcioletnią kadencję spośród osób wyróżniających się wiedzą i doświadczeniem z zakresu spraw dotyczących Polonii i Polaków za granicą. Co najmniej połowa członków Rady powinna posiadać wyższe wykształcenie prawnicze.

2. Członkiem Rady może być osoba posiadająca obywatelstwo polskie i korzystająca z pełni praw publicznych oraz niekarana za przestępstwo popełnione umyślnie, ścigane z oskarżenia publicznego.

Art. 11. 1. Prezes Rady Ministrów może odwołać członka Rady przed upływem kadencji.

2. Prezes Rady Ministrów odwołuje członka Rady w przypadku prawomocnego skazania za przestępstwo popełnione umyślnie, ścigane z oskarżenia publicznego.

3. W przypadku odwołania członka Rady lub jego śmierci Prezes Rady Ministrów uzupełnia skład Rady powołując, na miejsce opróżnione, nowego członka Rady na okres do końca kadencji.

Rozdział IV

Przyznawanie i unieważnianie Karty Polaka

Art. 12. 1. Przyznanie Karty Polaka następuje w drodze decyzji administracyjnej, na pisemny wniosek osoby ubiegającej się o jej wydanie, zwanej dalej „wnioskodawcą”, lub jej przedstawiciela ustawowego.

2. Organem właściwym w sprawie przyznania Karty Polaka jest konsul właściwy ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy.

3. Czynności wykonywane przez konsula w związku ze złożeniem przez wnioskodawcę wniosku i wydaniem decyzji o przyznaniu Karty Polaka są wolne od opłat konsularnych.

Art. 13. 1. Wniosek o wydanie Karty Polaka zawiera następujące dane:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) płeć;
- 4) adres zamieszkania za granicą;
- 5) obywatelstwo;
- 6) narodowość;

7) obywatelstwo i narodowość rodziców, dziadków lub pradziadków, jeżeli ich dane zostały wskazane przez osobę ubiegającą się o przyznanie Karty Polaka.

2. Wnioskodawca ma obowiązek przedstawić dokumenty i inne dowody potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2.

3. Dokumentami i dowodami, o których mowa w ust. 2, mogą być w szczególności:

- 1) polskie dokumenty tożsamości;
- 2) akty stanu cywilnego lub ich odpisy, metryki chrztu, świadectwa szkolne lub inne dokumenty potwierdzające związek z polskością;
- 3) dokumenty potwierdzające odbycie służby wojskowej w polskich formacjach wojskowych;
- 4) dokumenty potwierdzające fakt deportacji lub uwięzienia, zawierające wpis informujący o polskim pochodzeniu;
- 5) dokumenty o rehabilitacji osoby deportowanej, zawierające wpis informujący o polskim pochodzeniu;
- 6) zagraniczne dowody tożsamości zawierające informacje na temat narodowości polskiej ich posiadacza;
- 7) zaświadczenie organizacji polskiej lub polonijnej działającej na terenie jednego z państw, o których mowa w art. 2 ust. 2, potwierdzające aktywne zaangażowanie w działalność na rzecz języka i kultury polskiej lub polskiej mniejszości narodowej;
- 8) prawomocna decyzja w sprawie stwierdzenia polskiego pochodzenia, wydana zgodnie z przepisami ustawy o repatriacji.

4. Prezes Rady Ministrów ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz organizacji polskich lub polonijnych uprawnionych do wystawiania zaświadczeń, o których mowa w ust. 3 pkt 7.

5. W przypadku osób, o których mowa w art. 2 ust. 3, właściwy organ wydaje decyzję o przyznaniu Karty Polaka na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2 pkt 8.

6. W odniesieniu do wnioskodawcy szczególnie zasłużonego dla Rzeczypospolitej Polskiej konsul może wydać decyzję o przyznaniu Karty Polaka bez konieczności przedstawiania przez wnioskodawcę dokumentów, o których mowa w ust. 3.

7. Oceny znajomości języka polskiego dokonuje, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 2, konsul podczas rozmowy z wnioskodawcą.

Art. 14. Do wniosku o przyznanie Karty Polaka wnioskodawca dołącza kopię ważnego dokumentu potwierdzającego tożsamość.

Art. 15. 1. Prezes Rady Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, wykaz organizacji pozarządowych posiadających osobowość prawną i prowadzących działalność w zakresie pomocy osobom narodowości polskiej zamieszkałym na terenie państw, o których mowa w art. 2 ust. 2 uprawnionych do przyjmowania i przekazywania właściwemu konsulowi wniosków o przyznanie Karty Polaka.

2. W przypadku składania wniosku za pośrednictwem organizacji, o której mowa w ust. 1, oceny znajomości języka polskiego dokonuje upoważniony pracownik organizacji, podczas rozmowy z wnioskodawcą.

3. Organizacja, o której mowa w ust. 1, przekazuje niezwłocznie właściwemu konsulowi otrzymany wniosek wraz z oceną znajomości języka polskiego wnioskodawcy.

Art. 16. 1. Małoletniemu przyznaje się Kartę Polaka na wniosek rodziców, gdy:

- 1) oboje rodzice posiadają Kartę Polaka;

2) jeden z rodziców posiada Kartę Polaka – za zgodą drugiego z rodziców wyrażoną w oświadczeniu złożonym przed konsulem, chyba że drugiemu z rodziców nie przysługuje władza rodzicielska.

2. Przyznanie Karty Polaka małoletniemu, który ukończył 16 lat, może nastąpić jedynie za jego zgodą.

Art. 17. 1. Karta Polaka jest ważna przez okres 10 lat od dnia jej przyznania, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Jeżeli najpóźniej na 3 miesiące przed terminem utraty ważności Karty Polaka jej posiadacz złoży wniosek o przedłużenie ważności, ważność Karty Polaka jest przedłużana na okres kolejnych 10 lat.

3. Karta Polaka przyznana małoletniemu traci ważność z upływem roku od dnia uzyskania przez niego pełnoletności.

4. Jeżeli po uzyskaniu pełnoletności, najpóźniej na 3 miesiące przed terminem, o którym mowa w ust. 3, posiadacz złoży wniosek o przedłużenie ważności, ważność Karty Polaka jest przedłużana na okres 10 lat.

5. Karta Polaka traci ważność z chwilą nabycia obywatelstwa polskiego lub uzyskania zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 18. 1. Kartę Polaka, osobie, której ją przyznano, wydaje konsul.

2. Kartę Polaka wręcza konsul lub inna upoważniona przez niego osoba; jeżeli jest to możliwe wręczenie Karty Polaka następuje w sposób uroczysty.

3. Korzystanie z uprawnień, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, wymaga okazywania Karty Polaka oraz ważnego dokumentu potwierdzającego tożsamość jej posiadacza.

4. W przypadku zagubienia lub zniszczenia Karty Polaka konsul, na wniosek posiadacza, wydaje duplikat Karty Polaka.

Art. 19. Konsul wydaje decyzję o odmowie przyznania Karty Polaka, w przypadku gdy:

- 1) wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w art. 2, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 6;
- 2) w postępowaniu o przyznanie Karty Polaka wnioskodawca złożył wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, jak również gdy zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego użył;
- 3) wnioskodawca repatriował się z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na podstawie umów repatriacyjnych zawartych w latach 1944-1957 przez Rzeczpospolitą Polską albo przez Polską Rzeczpospolitą Ludową z Białoruską Socjalistyczną Republiką Radziecką, Ukraińską Socjalistyczną Republiką Radziecką, Litewską Socjalistyczną Republiką Radziecką i Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich, do jednego z państw będących stroną tych umów;
- 4) wnioskodawca nabył obywatelstwo polskie albo uzyskał zezwolenie na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) przemawiają za tym względy obronności, bezpieczeństwa albo ochrony porządku publicznego Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) wnioskodawca działa lub działał na szkodę podstawowych interesów Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 20. 1. Konsul, w drodze decyzji administracyjnej, z urzędu unieważnia Kartę Polaka, w przypadku:

- 1) gdy po otrzymaniu Karty Polaka jej posiadacz zachowuje się w sposób uwłaczający Rzeczypospolitej Polskiej lub Polakom;
- 2) gdy zachodzi jedna z przesłanek określonych w art. 19 pkt 2 i 4-6;
- 3) zrzeczenia się Karty Polaka.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, posiadacz Karty Polaka niezwłocznie zwraca Kartę Polaka konsulowi, który ją wydał.

Art. 21. 1. Organem odwoławczym od decyzji, o których mowa w art. 19 i 20, jest Rada.

2. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem konsula w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Art. 22. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o przyznanie Karty Polaka,
 - 2) wzór Karty Polaka
- uwzględniając w szczególności dane, które muszą być zawarte we wniosku o wydanie Karty Polaka, oraz dane i informacje jakie powinny być zawarte w Karcie Polaka.

Rozdział V

Rejestry i ewidencje

Art. 23. 1. Konsul prowadzi, w zakresie swojej właściwości, rejestr złożonych wniosków o przyznanie Karty Polaka, decyzji wydanych w tych sprawach oraz przyznanych i unieważnionych Kart Polaka.

2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera informację o wydanych decyzjach oraz następujące dane osób, którym przyznano albo odmówiono przyznania Karty Polaka, albo których Kartę Polaka unieważniono:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) płeć;
- 4) adres zamieszkania za granicą;
- 5) obywatelstwo;
- 6) narodowość;
- 7) obywatelstwo i narodowość rodziców, dziadków lub pradziadków, jeżeli ich dane zostały wskazane przez osobę ubiegającą się o przyznanie Karty Polaka.

3. Konsul przekazuje Radzie dane, o których mowa w ust. 2.

4. Rada prowadzi centralny rejestr przyznanych oraz unieważnionych Kart Polaka. Centralny rejestr zawiera dane, o których mowa w ust. 2.

Art. 24. 1. Dane, o których mowa w art. 23 ust. 2, są udostępniane za pośrednictwem urządzeń teleinformatycznych, bez konieczności składania pisemnych wniosków, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Agencji Wywiadu, konsulom oraz organom Policji i Straży Granicznej, w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań ustawowych tych organów.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 1 i centralnego rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 4, okres przechowywania danych w rejestrach, sposób przetwarzania danych w nich zawartych, a także szczegółowe zasady przekazywania przez konsula danych do centralnego rejestru biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia wszystkim uprawnionym szybkiego do nich dostępu.

Rozdział VI

Zmiany w przepisach obowiązujących i przepisy końcowe

Art. 25. W ustawie z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2002 r. Nr 215, poz. 1823 i z 2004 r. Nr 173, poz. 1808) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. Konsul:

- 1) prowadzi postępowanie w sprawie przyznania Karty Polaka;
- 2) wydaje decyzje o przyznaniu, odmowie przyznania oraz unieważnieniu Karty Polaka;
- 3) wydaje Kartę Polaka;
- 4) przedłuża ważność Karty Polaka w przypadkach określonych w ustawie z dnia – Karta Polaka (Dz. U. Nr ..., poz.).”.

Art. 26. W ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.⁶⁾), w art. 4 w ust. 4 po pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) posiadacze ważnej Karty Polaka.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.⁴⁾) w art. 94a w ust. 2 po pkt 3 dodaje się punkt 3a w brzmieniu:

„3a) osoby posiadające ważną Kartę Polaka;”.

Art. 28. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 w pkt 8 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) art. 6 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia – Karta Polaka (Dz. U. Nr ..., poz.);

2) w art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz art. 12 pkt 1-5 i 9, uwzględniając zasady i sposób wydatkowania środków publicznych.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.³⁾) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) posiadacze ważnej Karty Polaka;”;

2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członkowie ich rodzin oraz osoby, które posiadają ważną Kartę Polaka, posiadający środki finansowe niezbędne na pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów, mogą podejmować i odbywać studia, studia doktoranckie oraz inne formy kształcenia, a także uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych na zasadach obowiązujących obywateli polskich, z tym że osobom tym nie przysługuje prawo do stypendium socjalnego, stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych, stypendium mieszkaniowego,

stypendium na wyżywienie i zapomóg, albo na zasadach określonych w ust. 3 i 4.”.

Art. 30. Ustawa wchodzi w życie po upływie roku od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawę z dnia 7 września 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 169, poz. 1387, Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 78, poz. 682, Nr 181, poz. 1524 i Nr 64, poz. 565.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043 i Nr 227, poz. 1658.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400, Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 273.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 132, poz. 1110, Nr 138, poz. 1154, Nr 157, poz. 1314, Nr 164, poz. 1366, Nr 169, poz. 1411 i Nr 179, poz. 1485 oraz z 2006 r. Nr 75, poz. 519, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 143, poz. 1030, Nr 170, poz. 1217, Nr 191, poz. 1410, Nr 227, poz. 1658 i Nr 249, poz. 1824.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 137, poz. 1304, Nr 149, poz. 1452 i Nr 203, poz. 1966, z 2005 r. Nr 90, poz. 756 i Nr 180, poz. 1497 oraz z 2006 r. Nr 141, poz. 1011 i Nr 249, poz. 1824.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy – Karta Polaka stanowi realizację art. 6 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także jest wyrazem spełnienia moralnego obowiązku Państwa Polskiego wobec Rodaków, którzy na skutek zmiennych losów naszej Ojczyzny znaleźli się poza jej obecnymi granicami. Państwo Polskie, zgodnie z Konstytucją, „udziela pomocy Polakom zamieszkałym za granicą w zachowaniu ich związków z narodowym dziedzictwem kulturalnym”.

Obowiązek opieki Państwa Polskiego nad Diasporą dotyczy Polaków mieszkających na całym świecie, jednak ich sytuacja prawna oraz materialna jest różna w zależności od regionu ich zamieszkiwania. Obiektywnie, grupą znajdującą się w najtrudniejszej sytuacji, zarówno ze względów historycznych, prawnych, jak i materialnych są Polacy mieszkający na terenach dawnego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich (ZSRR). Planując zmiany legislacyjne, których celem jest ułatwienie kontaktów oraz wzmocnienie więzi z Macierzą należy brać pod uwagę powyższe fakty, tak aby akty prawne były dostosowane do potrzeb Polskiej Diaspory w danym regionie.

Dlatego też Międzyresortowy Zespół ds. Polonii i Polaków za Granicą przygotował dwa projekty: ustawę – Karta Polaka oraz ustawę o zmianie ustawy o obywatelstwie polskim. Projekt nowelizacji ustawy o obywatelstwie polskim przewiduje możliwość przywrócenia obywatelstwa polskiego, co oznacza dostęp do wszystkich przywilejów przysługujących każdemu obywatelowi. W praktyce korzystać z powyższej ustawy będą mogli jedynie Polacy mieszkający w Europie Zachodniej bądź w krajach obu Ameryk, ponieważ prawodawstwo niemal wszystkich krajów byłego ZSRR nie przewiduje możliwości posiadania podwójnego obywatelstwa. Zarówno na Litwie, jak i na Białorusi Polacy nie mają prawnej możliwości posiadania obywatelstwa polskiego jako drugiego. Dlatego też, biorąc pod uwagę konieczność wsparcia Polaków na Wschodzie, przygotowany został projekt ustawy – Karta Polaka, która z jednej strony stanowić będzie potwierdzenie przynależności do Narodu Polskiego, z drugiej zaś przyzna jej posiadaczom konkretne przywileje. Kartę Polaka należy więc traktować jako wzmocnienie więzi z Macierzą oraz próbę

pewnego zadośćuczynienia Polakom, którzy z przyczyn od nich niezależnych nie mogą posiadać obywatelstwa polskiego.

Mimo osobistych tragedii oraz dotyczących ich represji większość Polaków mieszkających na terenach byłego ZSRR nie utraciła świadomości narodowej, ale pamiętała o swoich korzeniach, kultywując polskie tradycje oraz pielęgnując język. Po odzyskaniu przez Polskę suwerenności w 1989 r., ze względu na bardzo złą sytuację materialną, większość z nich nie mogła w pełni podtrzymywać swoich związków z Macierzą przez przyjazdy do Polski i korzystanie z dóbr kultury i nauki.

O ile kontakty Polskiej Diaspory z Europą Zachodnią czy Stanów Zjednoczonych z krajem nie napotykają na większe trudności, o tyle większość Polaków mieszkających na terenach byłego ZSRR nie posiada środków zapewniających możliwość kontaktów z Ojczyzną przodków. Oceniając sytuację należy pamiętać o tym, że w stosunku do ich zarobków opłaty wizowe, koszty podróży, zwiedzania Polski czy też podjęcia tu nauki są bardzo wysokie. Trzeba przy tym pamiętać o najmłodszym pokoleniu, które nie zna kraju swoich przodków i wobec braku możliwości poznania Polski może coraz bardziej oddalać się od polskich korzeni. Ustawa ułatwi młodzieży nie tylko podróżowanie i zwiedzanie kraju, ale także umożliwi podejmowanie studiów, co może zaowocować silnymi związkami z Macierzą.

Celem ustawy jest więc wzmocnienie więzi między Polakami mieszkającymi na terytorium państw powstałych po rozpadzie ZSRR, a Macierzą oraz wspieranie ich starań o utrzymanie języka polskiego i kultywowanie tradycji narodowej. Ważnym argumentem na rzecz zawężenia kręgu adresatów ustawy jest fakt istnienia ogromnych dysproporcji w poziomie życia Diaspory na Wschodzie i w innych częściach świata. Problemy materialne, polityczne i organizacyjne wskazują na wyżej wymienioną grupę, jako tę, która najbardziej potrzebuje wsparcia ze strony Państwa Polskiego.

Ustawa, przy poszanowaniu ogólnie przyjętych zasad prawa międzynarodowego oraz zachowaniu jak najlepszych relacji z państwami, w których zamieszkuje mniejszość polska, powinna przyczynić się do wstrzymania, spowolnienia bądź odwrócenia procesu wynaradawiania się, któremu podlegają

wszystkie mniejszości narodowe – w tym również Polacy na Wschodzie. Ustawa, poza pomocą w zacieśnianiu więzów Rodaków z Macierzą, stanie się ważnym politycznym sygnałem, informującym, że Polska w sposób poważny i podmiotowy zaczyna traktować Diasporę Polską na Wschodzie.

Uchwalenie ustawy będzie ponadto spełnieniem postulatów środowisk polonijnych apelujących, od blisko dziesięciu lat, o jej przyjęcie. Należy podkreślić, że obecnie Diaspora Polska na Wschodzie, rozumiejąc ograniczone możliwości budżetu państwa, największy nacisk kładzie na wydźwięk moralno-polityczny, a nie na zestaw przywilejów ekonomicznych wynikających z projektowanej ustawy. Świadczą o tym opinie największych organizacji polonijnych, działających na terytorium państw powstałych po rozpadzie ZSRR, które nadesłały swoje pozytywne stanowiska w tej sprawie w trakcie prac nad niniejszym projektem.

Podobne rozwiązania do zawartych w projekcie ustawy z powodzeniem wykorzystuje wiele państw Europy Środkowowschodniej m.in. Słowacja (ustawa o Słowakach zamieszkujących za granicą z 1997 r., znowelizowana w 2005 r.), Węgry (ustawa o Węgrach mieszkających w sąsiednich państwach z 2001 r., znowelizowana w 2003 r.), czy Ukraina (ustawa o statusie prawnym Ukraińców zagranicznych z 2004 r.).

Rozdział I ustawy – „Przepisy ogólne”, obejmuje w szczególności zakres spraw regulowanych przez ustawę (art. 1), katalog przesłanek, które musi spełnić osoba ubiegająca się o przyznanie Karty Polaka (art. 2) oraz określa tryby stosowane przy prowadzeniu postępowań o przyznanie Karty Polaka (art. 4).

Art. 1 ustawy określa uprawnienia posiadacza Karty Polaka, zasady jej przyznawania, ewidencjonowania i utraty ważności oraz właściwość i tryb postępowania w tych sprawach. Spod zakresu przedmiotowego projektu wyłączono kwestie związane z ustalaniem pochodzenia polskiego oraz uprawnieniami wynikającymi z takiego ustalenia – zagadnienia te będą przedmiotem odrębnego projektu ustawy, przygotowywanego przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Art. 2 ustawy określa przesłanki niezbędne do uzyskania Karty Polaka – są wśród nich przesłanki o charakterze kulturowym (ust. 1 pkt 1), deklaratoryjnym

(ust. 1 pkt 2), oraz rodzinnym (ust. 1 pkt 3). Osobom, które nie są w stanie wykazać pochodzenia od polskich przodków, a które spełniają pozostałe przesłanki umożliwiono uzyskanie Karty Polaka o ile przez co najmniej ostatnie 3 lata aktywnie angażowały się w działalność organizacji polskich lub polonijnych (ust. 1 pkt 3). Ponieważ celem ustawy jest wzmocnienie więzi między Polakami mieszkającymi na terytorium państw powstałych po rozpadzie Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, a Macierzą oraz wspieranie ich starań o utrzymanie języka polskiego i kultywowanie tradycji narodowej, dokonano ograniczenia państw, których obywatele będą mogli ubiegać się o przyznanie Karty Polaka do obywateli państw byłego ZSRR (ust. 2). Decydującą rolę odgrywał fakt, że w większości krajów byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich nie ma możliwości posiadania podwójnego obywatelstwa. Tym samym odbiera się Polakom zamieszkującym w tych państwach możliwość manifestowania swojej przynależności narodowościowej, co prowadzi do wynaradawiania i dramatycznego zmniejszania się liczby osób pochodzenia polskiego. Zupełnie inaczej przedstawia się kwestia osób pochodzenia polskiego w Europie Zachodniej, Stanach Zjednoczonych czy w innych krajach świata, gdzie istnieje możliwość posiadania podwójnego obywatelstwa. Kolejnym ważnym argumentem na rzecz zawężenia kręgu adresatów ustawy był fakt istnienia ogromnych dysproporcji w poziomie życia diaspory na Wschodzie i w innych częściach świata. Problemy materialne, polityczne i organizacyjne wskazują na wyżej wymienioną grupę, jako tę, która najbardziej potrzebuje wsparcia ze strony Państwa Polskiego. Otrzymanie Karty Polaka umożliwiono także osobom, które pomyślnie przeszły procedurę przewidzianą w ustawie o repatriacji i uzyskały prawomocne stwierdzenie polskiego pochodzenia (ust. 3), natomiast wyłączone spod działania ustawy osoby posiadające polskie obywatelstwo lub zezwolenie na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 4).

Art. 3 ustawy precyzuje, że Karta Polaka jest dokumentem poświadczającym przynależność do Narodu Polskiego oraz uprawnienia wynikające z rozdziału II ustawy.

Art. 4 ustawy określa tryby postępowania stosowane w sprawach wynikających z ustawy – zasadniczo stosuje się przepisy ustawy – Kodeks postępowania

administracyjnego (ust. 1), natomiast w sprawach należących do właściwości konsulów – przepisy ustawy o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 2).

Rozdział II ustawy – „Uprawnienia posiadacza Karty Polaka”, określa poszczególne uprawnienia posiadacza Karty Polaka (art. 5 i 6), doprecyzowuje zakres tych uprawnień (art. 7) oraz określa źródła ich finansowania (art. 5 i 7).

Art. 5. ustawy dotyczy uprawnienia posiadacza Karty Polaka do ubiegania się o zwolnienie z opłaty za wydanie wizy pobytowej długoterminowej lub refundację tej opłaty (ust. 1). Jest to niezwykle ważne uprawnienie, gdyż po przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do „strefy Schengen” opłata w wysokości kilkudziesięciu euro byłaby dla znacznej liczby Polaków na Wschodzie przeszkodą uniemożliwiającą przyjazd do Polski. Przyjęto ponadto, że refundacja odbywać się będzie z budżetu państwa, z części której dysponentem jest minister właściwy do spraw zagranicznych (ust. 2), zaś dokonywana będzie za pośrednictwem konsulów (ust. 3) – aparat podległy MSZ wydaje się najlepiej instytucjonalnie przygotowany do przeprowadzenia tego typu operacji.

Art. 6 ustawy zawiera szczegółowy katalog uprawnień przysługujących posiadaczom Karty Polaka (ust. 1), zawiera przepis o pierwszeństwie w korzystaniu z pomocy indywidualnej (ust. 2) oraz w ubieganiu się o stypendia (ust. 3). Przepis ust. 4 dotyczy w szczególności państw byłego ZSRR, które obecnie są członkami Unii Europejskiej (Litwa, Łotwa, Estonia). Przyznane uprawnienia to uprawnienie do nauki w Polsce na zasadach obowiązujących obywateli polskich, bezpłatnego wstępu do muzeów, ulg przejazdowych oraz prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych w stanach nagłych. Uprawnienia te mają na celu propagowanie wśród posiadaczy Karty Polaka kultury i tradycji polskiej oraz stwarzanie im finansowych ułatwień w kontaktach z Macierzą.

Art. 7 ustawy przewiduje wprost, że przyznanie Karty Polaka nie oznacza nabycia polskiego obywatelstwa, ani stwierdzenia polskiego pochodzenia (ust. 1) oraz nie uprawnia do przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 2). Przepisy te wprowadzono w celu uniknięcia nieporozumień i wątpliwości interpretacyjnych przy praktycznym stosowaniu ustawy.

Art. 8 ustawy przesądza, że koszty świadczeń opieki zdrowotnej są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia – rozwiązanie to zostało przyjęte jako najbardziej spójne z obowiązującym systemem finansowania świadczeń opieki zdrowotnej.

Rozdział III ustawy – „Rada do Spraw Polaków na Wschodzie”, przewiduje utworzenie Rady i określa zasady jej działania (art. 9), określa jej skład (art. 10) oraz zasady powoływania i odwoływania członków (art. 11).

Art. 9 ustawy przewiduje utworzenie Rady do Spraw Polaków na Wschodzie jako wyspecjalizowanego organu administracji publicznej właściwego jako organ wyższego stopnia w sprawach wynikających z ustawy (ust. 1-4). Przyjęto, że organem odwoławczym od decyzji konsula w sprawach wynikających ze stosowania przepisów ustawy powinien być jeden organ krajowy, gwarantujący zainteresowanym możliwość odwołania się do wyższej instancji oraz zapewniający jednolitość orzecznictwa. Do wydania przepisów wykonawczych dotyczących wewnętrznej organizacji Rady, jej funkcjonowania oraz wynagradzania jej członków został upoważniony Prezes Rady Ministrów (ust. 5 i 8). Wynika to z faktu, że obsługiwać Radę oraz finansować jej działalność będzie Kancelaria Prezesa Rady Ministrów (ust. 6-7).

Art. 10 ustawy określa ilość członków Rady (ust. 1) oraz katalog wymagań, których spełnienie jest warunkiem członkowstwa w Radzie (ust. 2). Ilość członków została określona w taki sposób, aby zapewnić sprawne działanie Rady przy jednoczesnej minimalizacji kosztów jej funkcjonowania.

Art. 11 ustawy przewiduje wyłączną kompetencję Prezesa Rady Ministrów odnośnie do powoływania i odwoływania członków Rady (ust. 1 i 3). Decyzja ta ma charakter uznaniowy, jedynym ograniczeniem jest konieczność obligatoryjnego odwołania członka Rady w przypadku wystąpienia przesłanki przewidzianej w ust. 2.

Rozdział IV ustawy – „Przyznawanie i unieważnianie Karty Polaka”, określa szczegółowy tryb postępowania w sprawach wynikających z ustawy – Karta Polaka.

Art. 12 ustawy wskazuje, że przyznanie Karty Polaka następuje na wniosek, w drodze decyzji (ust. 1) organu właściwego w sprawach przyznania Karty

Polaka. W celu ułatwienia wnioskodawcom złożenia wniosku i przeprowadzenia całej procedury, przyjęto, że organem tym będzie konsul właściwy ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy (ust. 2). Ze względu na trudną sytuację materialną Polonii na Wschodzie przyjęto, że wszystkie czynności w tym zakresie są zwolnione od opłat konsularnych (ust. 3).

Art. 13 ustawy wskazuje katalog danych, jakie musi zawierać wniosek o przyznanie Karty Polaka (ust. 1) oraz katalog dowodów potwierdzających spełnianie przesłanek, o których mowa w art. 2 (ust. 2-3). Jako organ uprawniony do ogłoszenia listy organizacji polskich i polonijnych wskazano Prezesa Rady Ministrów (ust. 4). W odniesieniu do osób posiadających decyzję o stwierdzeniu polskiego pochodzenia zrezygnowano z wymogu ponownego przedstawiania dowodów i zaświadczeń (były one już raz przedstawiane przy okazji postępowania prowadzonego zgodnie z przepisami ustawy o repatriacji) i przewidziano przyznanie Karty Polaka jedynie w oparciu o ww. decyzję (ust. 5). W celu umożliwienia uhonorowania osób szczególnie zasłużonych dla Rzeczypospolitej Polskiej umożliwiono konsulom przyznawanie (w wyjątkowych przypadkach) Karty Polaka, bez konieczności przedstawiania jakichkolwiek dowodów i zaświadczeń (ust. 6). Kwestię oceny znajomości języka polskiego pozostawiono konsulowi, który zobowiązany jest jej dokonać podczas bezpośredniej rozmowy z wnioskodawcą (ust. 7).

Art. 14 ustawy przewiduje konieczność załączenia do wniosku o przyznanie Karty Polaka ważnego dokumentu tożsamości – ma to zapobiec składaniu wniosków przez osoby niebędące obywatelami państw powstałych po rozpadzie ZSRR.

Art. 15 ustawy przewiduje możliwość powierzenia przez Prezesa Rady Ministrów wykonywania niektórych czynności z zakresu postępowania o przyznanie Karty Polaka organizacjom pozarządowym (ust. 1). Stanowić to będzie bardzo duże ułatwienie dla osób, które zamieszkują z dala od siedzib konsulów. Organizacje będą uprawnione do przyjmowania wniosków o przyznanie Karty Polaka oraz dokonywania oceny znajomości języka polskiego (ust. 2). W celu zapewnienia administracyjnego charakteru postępowania organizacje te nie

będą mogły samodzielnie rozpatrywać i oceniać wniosków, lecz są zobowiązane do niezwłocznego przekazywania ich właściwemu konsulowi (ust. 3).

Art. 16 ustawy dotyczy przyznawania Karty Polaka małoletniemu. Uznano, że może to nastąpić na wniosek rodziców (ust. 1), natomiast, gdy małoletni ukończył 16 lat, na przyznanie mu Karty Polaka potrzebna jest również jego zgoda (ust. 2).

Art. 17 ustawy określa termin ważności Karty Polaka na 10 lat (ust. 1) oraz precyzuje przypadki przedłużania jej ważności bez konieczności przeprowadzania ponownej procedury w tym zakresie (ust. 2-4). W nawiązaniu do postanowień art. 2 ust. 4 określono także, że Karta Polaka traci ważność z chwilą nabycia przez jej posiadacza polskiego obywatelstwa lub zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 5).

Art. 18 ustawy określa formę przyznawania Karty Polaka (ust. 1-2) oraz sposób postępowania w przypadku jej zagubienia lub zniszczenia (ust. 4). Przepis przewiduje ponadto, na te uprawnienia przewidziane w ustawie, z których korzystanie wymaga jednoczesnego okazywania Karty Polaka i dokumentu potwierdzającego tożsamość jej posiadacza (ust. 3).

Art. 19 ustawy określa przesłanki odmowy przez konsula przyznania Karty Polaka.

Art. 20 ustawy określa przypadki unieważnienia z urzędu, przez konsula, Karty Polaka (ust. 1) oraz wprowadza obowiązek niezwłocznego zwrotu Karty Polaka w takim przypadku (ust. 2). Ma to zapobiec posługiwaniu się Kartą Polaka przez osoby nieuprawnione.

Art. 21 ustawy wskazuje Radę do Spraw Polaków na Wschodzie jako organ odwoławczy od decyzji konsula o odmowie przyznania lub unieważnieniu Karty Polaka (ust. 1) oraz wskazuje termin i sposób składania odwołania do Rady (ust. 2).

Art. 22 ustawy zawiera upoważnienie dla Rady Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru wniosku o przyznanie Karty Polaka oraz wzoru Karty Polaka.

Rozdział IV ustawy – „Rejestry i ewidencje”, zawiera przepisy dotyczące prowadzenia rejestrów przez konsula i Radę (art. 23) oraz zakresu udostępniania danych w nich zawartych (art. 24).

Art. 23 ustawy nakłada na konsula obowiązek prowadzenia rejestru złożonych wniosków, przyznanych oraz unieważnionych Kart Polaka (ust. 1) oraz przekazywania tych danych Radzie (ust. 3) zaś na Radę nakłada obowiązek prowadzenia rejestru centralnego, obejmującego dane z wszystkich rejestrów konsularnych (ust. 4) W ust. 2 określono szczegółowo rodzaje informacji, które zawierać powinny rejestry prowadzone przez konsula i Radę.

Art. 24 ustawy wskazuje organy, którym udostępniane mogą być dane z rejestrów (ust.1) oraz przewiduje dla Rady Ministrów delegację do określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu prowadzenia rejestrów oraz przechowywania i przetwarzania zgromadzonych w nich danych (ust. 2).

Rozdział VI – „Zmiany w przepisach obowiązujących i przepisy końcowe” obejmuje zmiany w przepisach obowiązujących wynikające z regulacji wprowadzanych ustawą (art. 25-29) oraz przepis końcowy (art. 30).

Art. 25-29 ustawy wprowadzają zmiany w obowiązujących aktach prawnych wynikające z rozwiązań przyjętych w ustawie.

Art. 30 określa termin wejścia w życie ustawy na rok od dnia ogłoszenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

Przewidziane w projekcie ustawy wsparcie dla Polaków na Wschodzie obejmie następujące obszary: edukacja i nauka, kultura, transport publiczny oraz sprawy wizowe. Będzie sprzyjać utrzymywaniu jedności i poczucia tożsamości członków narodu polskiego przy jednoczesnym poszanowaniu regulacji prawnych Unii Europejskiej.

Możliwość kształcenia się osób posiadających Kartę Polaka w polskich szkołach wyższych będzie ważnym instrumentem budowania pozytywnego wizerunku Polski oraz podnoszenia prestiżu naszego kraju. W przyszłości może także ułatwić budowanie „polskiego lobby” dla promocji polskich interesów w państwach powstałych po rozpadzie Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt

- osoby zamieszkałe poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państw powstałych po rozpadzie Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, mające polskich przodków i utrzymujące związek z polskością (przez znajomość języka polskiego oraz znajomość i kultywowanie polskich tradycji) lub osoby, które: w przeszłości posiadały polskie obywatelstwo (lub posiadali je ich przodkowie), wykażą się udziałem w walce o sprawę polską lub zaangażowaniem w działania organizacji Polaków za granicą,
- instytucje zajmujące się sprawami osób narodowości polskiej,
- organizacje polonijne na Wschodzie,
- Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji,
- Minister Spraw Zagranicznych,
- konsulowie Rzeczypospolitej Polskiej i placówki konsularne.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt został w ramach konsultacji pozytywnie zaopiniowany przez podmioty zajmujące się tematyką Polonii i Polaków za granicą, w szczególności:

- Stowarzyszenie „Wspólnota Polska”,
- Fundację „Pomoc Polakom na Wschodzie”,
- Fundację „Semper Polonia”,
- Komisję Episkopatu Polski do spraw Misji,
- Ośrodek Studiów Wschodnich

oraz inne, reprezentatywne organizacje Polaków na Wschodzie.

Projekt był także, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawy o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – uwag ani propozycji nie zgłoszono.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Według szacunków przedstawionych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych koszty realizacji zadań związanych z wprowadzeniem Karty Polaka oceniane są na 20 220 740 zł.

Koszty te obejmują: utworzenie dodatkowych, merytorycznych stanowisk konsularnych w liczbie 31 etatów – 8 045 740 zł, zorganizowanie dodatkowej łączności oraz podróży kurierskich – 225 000 zł, utworzenie dodatkowych stanowisk obsługi informatycznej, prowadzenia rejestru osób oraz przyjmowania wniosków i odwołań wraz z kosztami wyposażenia i kosztami rzeczowo-administracyjnymi – 1 508 520 zł.

Istotne będą również koszty produkcji Kart Polaka – koszt wyprodukowania 1 000 000 egzemplarzy kart to ok. 10 000 000 zł. W obecnej sytuacji trudno podać jest jednakże szczegółową wysokość kosztów, bowiem nieznaną i niemożliwą do oszacowania jest liczba osób, które zechcą skorzystać z uprawnień, jakie niesie ze sobą regulacja.

Według danych GUS w roku akademickim 2004/2005 liczba studiujących cudzoziemców wyniosła 8 800 (wobec 4 300 (4 259) w roku akademickim 1990/1991). Najwięcej osób studiowało w uniwersytetach – 3 600 (3 629), akademiach medycznych – 1 800 (1 820), wyższych szkołach ekonomicznych – 1 400 (1 387) i wyższych szkołach technicznych – 734. Najliczniejszą grupą byli studenci z Europy Środkowo-Wschodniej – 4 700 (4 699) osób, w tym głównie z Ukrainy, Białorusi, Litwy, Rosji i Czech. Jednakże udział młodzieży polskiego pochodzenia w grupie studentów cudzoziemców od 2001 r. systematycznie maleje. W roku akademickim 2004/2005 stanowiła ona 42,9% ogółu populacji studiujących w Polsce cudzoziemców. Studiami w Polsce zainteresowana jest przede wszystkim młodzież z krajów Europy Wschodniej, m.in. z Białorusi, Ukrainy, Litwy oraz z krajów środkowej i południowej Azji.

Wg GUS średni jednostkowy koszt kształcenia (obejmujący koszty własne działalności eksploatacyjnej, fundusz pomocy materialnej dla studentów oraz własny fundusz stypendialny) na ww. uczelniach w 2004 r. wynosił odpowiednio: 7 538 zł – uniwersytety; 18 126 zł – akademie medyczne; 6 840 zł – wyższe szkoły ekonomiczne i 10 249 zł – wyższe szkoły techniczne.

Wydawanie wiz – zakładając stały koszt wizy wjazdowej 60 euro (ok. 240 zł) oraz wydawanie wiz rocznie na poziomie 100 000 koszt takiej operacji ok. 24 000 000 zł.

Przejazdy kolejami państwowymi – przyjazdy do Polski dzieci i młodzieży są dofinansowane zazwyczaj przez organizacje pozarządowe oraz jednostki administracji publicznej, zakładając, że każde przyjeżdżające dziecko będzie posiadało Kartę Polaka oraz skorzysta z komunikacji kolejowej około 6 razy, zaś średni koszt biletu kolejowego to 80 zł dofinansowanie do ulgi kolejowej wynoszącej 37% obciążałoby budżet kwotą około 2 664 000 zł.

W celu umożliwienia bezpłatnego wstępu do muzeów państwowych zostanie znowelizowane rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie określenia grup osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie z opłaty za wstęp do muzeów państwowych.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Brak wpływu.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Brak wpływu.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Ewa Ośniecka - Tamecka

Min.EOT/1388 /2007/DP/ik

Warszawa, 17.06. 2007 r.

Pani Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy – Karta Polaka wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Ewę Ośniecką - Tamecką, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z przedłożonym projektem z dnia 4 czerwca 2007 roku (pismo nr RM-10-87-07), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projekt ustawy – Karta Polaka wprowadza nowy dokument, który ma za zadanie potwierdzać „przynależność do Narodu Polskiego”. Karta Polaka może zostać przyznana osobie nie posiadającej obywatelstwa polskiego, która jest obywatelem krajów wskazanych w art. 2 pkt. 2 ustawy, w tym trzech krajów obecnie należących do Unii Europejskiej (Republika Estońska, Republika Litewska, Republika Łotewska). Posiadaczom Karty Polaka przyznaje się pewne uprawnienia, określone w rozdziale II ustawy. W tym zakresie należy podtrzymać uwagi Sekretarza KIE dotyczące katalogu państw członkowskich UE oraz przetwarzania danych osobowych, podniesione w piśmie z dnia 25 maja 2007.
- II. W zakresie katalogu państw członkowskich UE, których obywatele mogą otrzymać Kartę Polaka, po spełnieniu warunków przewidzianych w art. 2 ustawy, należy zwrócić uwagę na fakt, że ustawa wymienia tylko trzy spośród dwudziestu pięciu państw członkowskich. W tym zakresie obywatele pozostałych 22 państw członkowskich, choćby legitymowali się warunkami przewidzianymi w art. 2 ustawy, nie mają prawa do otrzymania Karty Polaka. W tym zakresie mamy do czynienia z dyskryminacją na tle przynależności państwowej, która jest wprost zakazana przez art. 12 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Dodatkowo w orzeczeniu *René Hochstrass* C-147/79 Trybunał Wspólnot Europejskich uznał, że ogólna zasada równości, której szczególnym wyrazem jest zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, jest jedną z

SEKRET
KANCELARIA PREZYDENTA

DPR 1594

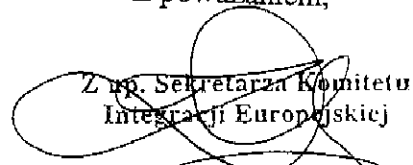
2007-06-13

podstawowych zasad prawa wspólnotowego. W związku z tym osoby w porównywalnej sytuacji muszą być traktowane jednakowo, chyba że rozróżnienie jest uzasadnione obiektywnymi powodami.¹ W związku z powyższym przyznanie możliwości uzyskania Karty Polaka tylko wybranym krajom UE, choćby obywatele innych krajów legitymowali się tymi samymi warunkami, stanowi naruszenie zasady równości. Ze względu na powyższe wnosi się o uzupełnienie uzasadnienia projektu w zakresie wskazania uzasadnionych, obiektywnych powodów, które usprawiedliwiają nierówne traktowanie obywateli Unii Europejskiej ze względu na ich przynależność państwową.

III. Ponadto na uwagę, zasługuje art. 23 ustawy dotyczący rejestru i ewidencji przyznanych i unieważnionych Kart Polaka, w tym regulujący gromadzenie danych osobowych osób, którym przyznano Kartę Polaka. Dane określone w art. 23 ustawy należy uznać za wrażliwe zaś rejestr zawierający te dane jest bazą danych osobowych i powinien podlegać ustawie o ochronie danych osobowych². Ustawa o ochronie danych osobowych implementuje w sposób prawidłowy dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Radu UE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.³ W tym zakresie konieczne wydaje się dokonanie odpowiednich zmian w ustawie w konsultacji z Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych, w szczególności poddanie zasad tworzenia i przekazywania danych osobowych pod reżim ustawy o ochronie danych osobowych.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej, z powyżej wskazanymi zastrzeżeniami.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU
T a d e u s z K o z e k

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Przemysław Gosiewski
Wiceprezes Rady Ministrów
Przewodniczący Komitetu Rady Ministrów

Pan Mariusz Błaszczak
Minister – członek Rady Ministrów
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

¹ C-147/79 René Hochstrass v Court of Justice of the European Communities, 16.10.1980 rok, para. 7

² Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych Dz. Urz. 2002 nr 101 poz. 926.

³ Dz. Urz. UE. L. 281 z 1995 roku, str. 31 Polskie wydanie specjalne rozdz. 13, tom 15, str. 355.

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia

w sprawie Rady do Spraw Polaków na Wschodzie

Na podstawie art. 9 ust. 5 ustawy z dnia – Karta Polaka (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wewnętrzną organizację i tryb pracy Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, zwanej dalej „Radą”, w tym tryb podejmowania decyzji;
- 2) tryb wyboru, uprawnienia i obowiązki przewodniczącego Rady;
- 3) wysokość wynagrodzenia przysługującego członkom Rady za udział w pracach Rady oraz sposób pokrywania pozostałych wydatków związanych z pracami Rady;
- 4) zasady prowadzenia centralnego rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia – Karta Polaka, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. W skład Rady wchodzi:

- 1) przewodniczący Rady;
- 2) 5 członków Rady.

§ 3. 1. Rada powołuje ze swojego grona przewodniczącego Rady spośród kandydatów zgłoszonych przez członków Rady na posiedzeniu.

2. Wybór przewodniczącego Rady odbywa się w głosowaniu tajnym, zwykłą większością głosów, przy obecności co najmniej połowy składu Rady.

3. Przewodniczący Rady wykonuje swoje funkcje do czasu powołania nowego przewodniczącego Rady.

4. Do odwołania przewodniczącego Rady stosuje się zasady określone w ust. 2.

§ 4. 1. Przewodniczący Rady może wyznaczać członkom Rady zadania związane z działalnością Rady.

2. Przewodniczący Rady może powoływać ekspertów lub biegłych, spośród osób dysponujących specjalistyczną wiedzą lub doświadczeniem, w celu sporządzania opinii lub ekspertyz.

3. Przewodniczący Rady kieruje pracami Rady i reprezentuje Radę na zewnątrz

§ 5. Przewodniczący Rady przewodniczy postępowaniom prowadzonym przez Radę.

§ 6. Rada obraduje na posiedzeniach. Posiedzenia odbywają się w obecności co najmniej połowy ustawowego składu Rady.

§ 7. 1. Przewodniczący Rady ustala projekt porządku dziennego posiedzenia.

2. Przewodniczący Rady może zwrócić się do członków Rady o przygotowanie na posiedzenie określonych spraw.

§ 8. 1. Przewodniczący prowadzi obrady według przyjętego porządku.

2. Dyskusję prowadzi się według kolejności zgłoszeń. Głosu poszczególnym mówcom udziela przewodniczący posiedzenia.

§ 9. Przewodniczący posiedzenia zamyka dyskusję, dokonuje jej podsumowania oraz zarządza przeprowadzenie narady.

§ 10. 1. Po zamknięciu narady przewodniczący Rady zarządza głosowanie nad orzeczeniem.

2. Orzeczenie Rady zapada większością głosów, a w razie równej liczby głosów przesądza głos przewodniczącego Rady.

3. Podczas narady i głosowania obecni mogą być tylko członkowie Rady

4. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie Rady.

5. Uzasadnienie orzeczenia sporządza sprawozdawca.

§ 11. 1. Z przebiegu posiedzenia Rady sporządza się protokół. Protokół podpisują członkowie Rady.

2. Protokół sporządza członek Rady wyznaczony przez przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Orzeczenie Rady wraz z uzasadnieniem, aktami sprawy i protokołem przebiegu posiedzenia przekazuje się Dyrektorowi Sekretariatu Rady do Spraw Polaków na Wschodzie.

2. Dyrektor Sekretariatu Rady do Spraw Polaków na Wschodzie sprawdza zgodność zapisu protokołu z załączonymi aktami i orzeczeniem.

§ 13. 1. Rozstrzygnięcia, z zastrzeżeniem ust. 4, Rada podejmuje w formie decyzji.

2. Stanowiska zajęte przez Radę w kwestiach organizacyjnych i proceduralnych są przyjmowane w formie adnotacji zawartej w protokole posiedzenia.

§ 14. 1. Członkowie Rady uczestniczą osobiście w posiedzeniach oraz innych pracach Rady.

2. W razie niemożności uczestniczenia w pracach Rady, członek Rady jest obowiązany poinformować na piśmie przewodniczącego Rady o okolicznościach uniemożliwiających wykonywanie jego obowiązków.

§ 15. Wynagrodzenie miesięczne wynosi:

- 1) zł - dla przewodniczącego Rady;
- 2)zł - dla członka Rady.

§ 16. 1. Centralny rejestr, o którym mowa w art. 23 ust. 3 ustawy prowadzi Sekretariat Rady do Spraw Polaków na Wschodzie.

2. Centralny rejestr obejmuje informacje o przyznanych oraz unieważnionych Kartach Polaka.

3. Sposób prowadzenia centralnego rejestru, okres przechowywania danych w centralnym rejestrze oraz sposób przetwarzania danych w nim zawartych określają odrębne przepisy.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi realizację delegacji ustawowej z art. 9 ust. 5 ustawy – Karta Polaka.

Rozporządzenie określa wewnętrzną organizację i tryb pracy Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, zwanej dalej „Radą”, w tym tryb podejmowania decyzji, tryb wyboru, uprawnienia i obowiązki przewodniczącego Rady, wysokość wynagrodzenia przysługującego członkom Rady za udział w pracach Rady oraz sposób pokrywania pozostałych wydatków związanych z pracami Rady oraz zasady prowadzenia centralnego rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia – Karta Polaka, zwanej dalej „ustawą”.

Koszty działania Rady pokrywane będą z budżetu państwa, z rozdziału dotyczącego Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, z części dotyczącej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt

- członkowie Rady do Spraw Polaków na Wschodzie,
- Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

2. Konsultacje społeczne

Projekt zostanie skonsultowany członkami Rady Ministrów. Projekt będzie także, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawy o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Koszty działania Rady pokrywane będą z budżetu państwa, z rozdziału dotyczącego Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, z części dotyczącej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Brak wpływu.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Brak wpływu.

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia

**w sprawie warunków organizacyjnych wykonywania obsługi Rady do Spraw
Polaków na Wschodzie**

Na podstawie art. 9 ust. 8 ustawy z dnia – Karta Polaka (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa warunki organizacyjne wykonywania obsługi Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, zwanej dalej "Radą".

§ 2. Sekretariat Rady do Spraw Polaków na Wschodzie stanowi komórkę organizacyjną Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i wykonuje obsługę organizacyjno-techniczną, a w szczególności obsługę kancelaryjno-biurową Rady, współpracując w tym zakresie z przewodniczącym Rady.

§ 3. Sekretariat Rady do Spraw Polaków na Wschodzie wykonuje obsługę Rady w zakresie wymienionym w art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 2007 r. – Karta Polaka, zwanej dalej „ustawą”, w szczególności wykonuje czynności wspomagające działalność Rady, dotyczące:

- 1) zbierania i opracowywania materiałów do analizowania orzecznictwa w sprawach należących do zakresu działania Rady;
- 2) zbierania i opracowywania informacji o wykonywaniu przez konsulów zadań wynikających z ustawy;
- 3) wykonywania zadań związanych ze współpracą Rady z organami oraz instytucjami krajowymi i zagranicznymi w zakresie problematyki przyznawania Karty Polaka;
- 4) prowadzenia w systemie elektronicznym centralnego rejestrów spraw, o którym mowa w art. 23 ust. 3 ustawy;

5) wykonywania czynności organizacyjno-technicznych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi realizację delegacji ustawowej z art. 9 ust. 8 ustawy – Karta Polaka.

Rozporządzenie określa zakres czynności o charakterze technicznym i obsługowym, które będą wykonywane przez Sekretariat Rady do Spraw Polaków na Wschodzie. Sekretariat zostanie ustanowiony jako komórka organizacyjna w ramach Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Koszty działania Rady pokrywane będą z budżetu państwa, z rozdziału dotyczącego Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, z części dotyczącej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt

- członkowie Rady do Spraw Polaków na Wschodzie,
- Szef KPRM.

2. Konsultacje społeczne

Projekt zostanie skonsultowany członkami Rady Ministrów. Projekt będzie także, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawy o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

W Kancelarii Prezesa Rady Ministrów konieczne będzie utworzenie komórki organizacyjnej oraz zatrudnienie odpowiedniej ilości osób do pracy w Sekretariacie Rady. Koszty zostaną pokryte z budżetu państwa, z części dotyczącej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Brak wpływu.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Brak wpływu.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia

w sprawie rejestrów Kart Polaka

Na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy z dnia – Karta Polaka (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 1 i centralnego rejestru, zwanych dalej „rejestrami”, o których mowa w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia – Karta Polaka, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) okres przechowywania danych w rejestrach;
- 3) sposób przetwarzania danych zawartych w rejestrach;
- 4) szczegółowe zasady przekazywania przez konsula danych do centralnego rejestru.

§ 2. 1. Rejestr, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy, prowadzony jest w systemie teleinformatycznym, przez właściwego konsula.

2. Centralny rejestr prowadzony jest przez Radę do Spraw Polaków na Wschodzie.

§ 3. Dane w rejestrach przechowywane są przez okres 10 lat.

§ 4. Przetwarzanie danych w rejestrach odbywa się z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych.

§ 5. 1. Konsul przekazuje do centralnego rejestru informację o wydanych decyzjach oraz dane osób, którym przyznano albo odmówiono przyznania Karty Polaka, albo których Kartę Polaka unieważniono.

2. Przekazanie danych do centralnego rejestru następuje najpóźniej 14 dnia po ich uwidocznieniu w rejestrze.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi realizację delegacji ustawowej z art. 24 ust. 2 ustawy – Karta Polaka.

Rozporządzenie określa sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 23 ust. 1 i centralnego rejestru, o których mowa w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia – Karta Polaka, okres przechowywania danych w rejestrach, sposób przetwarzania danych zawartych w rejestrach oraz szczegółowe zasady przekazywania przez konsula danych do centralnego rejestru.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt

- konsulowie,
- Rada do Spraw Polaków na Wschodzie
- osoby wnioskujące o przyznanie Karty Polaka oraz posiadacze Karty Polaka.

2. Konsultacje społeczne

Projekt zostanie skonsultowany członkami Rady Ministrów. Projekt będzie także, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawy o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Koszty prowadzenia rejestru poniosą właściwi konsulowie, zaś koszty prowadzenia rejestru centralnego pokryte zostaną ze środków z budżetu państwa, z rozdziału dotyczącego Rady do Spraw Polaków na Wschodzie, z części dotyczącej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Brak wpływu.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Brak wpływu.